У батька є гострий спис,
А довгий спис, довгий, та не сяє!
Бо як на стіні повис,
Щось довго вже в ділі не буває!
А мати як візьме спис
(Вона павутину їм змітає):
"Лихий його нам приніс", —
Батько каже й сумно поглядає...
А сотник раз зирк на спис —
Як крикне, мов в серце спис встромився!
Вхопив, на коня, та в ліс
І всю ніченьку в пущах носився...
Він вранці вернув нам спис:
"Ману напустив, — каже, — біс;
І сам я не знаю, як сказився!"
А батько мій і проговорився:
"Давно вже костей він не ламає!" —
"Е! бач, — я на думці, — чом не сяє..."